

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

A man and a woman are embracing in a field of tall grass. The man is wearing a light blue shirt and has a beard, smiling. The woman is wearing a light-colored top and a striped skirt, also smiling. The background shows a body of water and a cloudy sky.

*Täielikult
võlutud*

Kodulinna hurmurid

Originaali tiitel:
Susan Mallery
Completely Smitten
2003

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Piret Baumann
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2003 by Susan Macias Redmond
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B07399321
ISBN 978-9949-82-788-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Tänuga minu lugejatele ja
mu toimetajale Karen Taylor Richmanile.
Järgmise viiekümne terviseks!*

* „Täielikult võlutud“ on Susan Mallery viiekümnes avaldatud romaan.

ESIMENE PEATÜKK

KEVIN Harmon soovis vaid ühte õlut, korralikku burgerit ja oma voodit. Just selles järjekorras. Tema päev oleks iga mehe oma karjäärivaliku üle järele mõtlema pannud. Teda oli hammustatud, ta oli keset Kansase osariiki lõksus just sellel ööl, mil keeristormi ennustati, ja talle oli pakutud ametikõrgendust. Tema elus ei olnud parajasti ükski asi päris õigel kohal. Lõpuks ometi tekkis hetk, mil ta ise mingit jama korda ei saanud, nii et muidugi langes nüüd mingi jama talle kohe mujalt kaela.

Kevin oli elus juba õppinud, et kui kahtlasesse teeäärsesse baari ilus sinisilmne blondiin sisse astub, peab keegi suuremat sorti jamaga arvestama. Ta võttis nõuks end asjast eemale hoida. Iga hinna eest.

Ta viis tähelepanu armsalt blondiinilt jälle baarmenile. „Hamburger,“ ütles ta ja lükkas lamineeritud menüü mehe poole tagasi. „Topeltportsu friikartulitega.“

Baarmen noogutas, kirjutas midagi märkmikusse ja asetas siis vahuse kannu ammu enam mitte valgele kohalikku pruulikoda reklaamivale õlleklaasialusele.

Kevin võttis korraliku sõõmu. Ta oli veetnud suurema osa päevast, viies süüdimõistetud kurjategijat teise osariiki. Hambajäljed tema käsivarrel tõestasid, et see ei olnud kuigi sujuvalt läinud. Nahk ei olnud küll katki, nii et midagi hullu polnud, kuid ta vihkas selliseid sekeldusi. Kui tal parem õnn oleks olnud, võinuks ta parajasti Floridas narkoratsil osaleda. Aga ei, ta oli löksus Kansases, mille õhk oli nii paks, et sinna oleksid lusikad kinni võinud jääda. Õhurõhk muudkui tõusis – või langes – Kevinile ei jäänud kuidagi meelde, kumb muutus tornaadoks üle minevaid torme põhjustas.

Kevin oli Texase keeristormide vahel üles kasvanud ja talle polnud need kunagi meeldinud. Need näisid ilmuvat alati nimelt siis, kui ta rivaalitsevale pesapallimeeskonnale tuule alla oli kavatsenud teha.

Ta mõtles tornaadodele ja Texasele. Üritas isegi meenutada, kas ta peab järgmisel päeval pärast koju lendamist ka piima ostma. Kõik oli parem, kui ümber keerata ja blondiini vaadata. Asi ei olnud isegi selles, et naine nii atraktiivne oleks olnud, et ta Kevinile jaoks vastupandamatu oleks olnud. Kaugel sellest. Ei, ta oli kaunis küll, aga see oli ebaoluline.

Kevinit sundis eemale hoidma närvililus, mida ta naise silmades näinud oli, kõhklus tema sammus. Naine kuulus siia baari sama palju kui kärnas koer kirikusse.

Baarmen lülitas sisse väikese televiisori ja rahvast pooltäis ruumi täitis pallimänguheli. Kevin jätkas õlle joomist ja jõi-

litas kindlameelselt ekraani. Ta ignoreeris kõike muud, isegi salalikku ja väljakutsuvat mehist naeru selja taga.

Kiusajad olid ohvrijahil.

Kevin vandus habemesse ja pani õllekannu baariletile. Ta võttis nokkmütsi peast. Selle otsaesisel oli föderaalse õiguskaitseameti logo. Tal oli palav, ta oli näljane ja väsinud. Viimane asi, mida tal parajasti vaja, oli kaklus.

Mis asjast saatus sellest hoolis, mida Kevinil vaja oli?

Ta pööras end baaripukil ümber ja hindas olukorda. Blond naine seisis kahe rohkem tätoveeritud kui mõistliku mehe vahel. Kolmas, väiksem mees hoidis kätt naise käsivarrel.

Naine oli keskmist kasvu, meeter kuuekümnene või natuke pikem. Tal olid lühikesed juuksed ja suured silmad, pigem sinised kui pruunikad. Ta näol ei olnud kübetki meiki, kuid ta oli ikkagi atraktiivne. Tal olid täidlased huuled ja jonnakana näiv lõug.

Naise rõivavalik oli ehmatav. Vormitu lühikeste varrukatega kleit langes poolde sääرده. Kleit oli nii inetu, et seda oleks olnud piinlik isegi tolmulapina kasutada – seda enam, et sellel oli valge pitskrae ja kohutavalt maitsetu lillemuster. Miks tahtsid naised kanda riideid, millel taimed peal olid?

Kevin astus neliku juurde. Naine üritas kätt lühikese mehe haardest vabastada. Kui ta üles vaatas, nägi ta Kevinit lähenevas ja tema pilku täitis kergendus.

„Kas sa oled nendega?“ küsis Kevin ja tundis, kui rammetult väsinud ta on.

Naine raputas pead.

Kevin pööras nüüd kogu tähelepanu naise käsivart hoidvale mehele. „Siis oleks parem, kui sa daami nüüd lahti laseksid.“

Üks priskematest sellidest astus nüüd Kevinile lähemale. Kevin tõmbas käed rusikasse.

„Härrased, mul on väga halb päev olnud. Ma olen väsinud ja näljane. Mul ei ole selleks tõesti mitte mingit tuju. On teie valida, kas kõnnite lihtsalt minema või läheme kõik koos välja. Ma tunnen kohustust teid teavitada, et kui me viimase kasuks otsustame, olen mina ainus, kes täna veel kuhugi kõnnib.“

Haley ei suutnud seda uskuda. Talle tundus, nagu oleks ta mõnes Clint Eastwoodi Dirty Harry filmis, mis ta isale nii väga meeldisid. Ta poleks imestanud, kui too tumedapäine mees kuskilt tulirelva välja oleks tõmmanud ja mõne meeldejääva avaldusega esinenud.

Selle asemel aga laskis hoopis kiitsakas jänesehammastega mees lõpuks ta käe lahti. Mees astus sammu tagasi, tõstis käed ja üritas naeratada.

„Me ei kavatsenud midagi halba. Arvasime vaid, et daam vajab natuke seltskonda.“

Tema kaks sõpra noogutasid. Nad olid suured. Suuremad, kui Haley päästnud mees. Paaril tätoveeringul nende kehal olid kirjas huvitavad vandesõnad. Haley oli üritanud neid täpselt välja lugeda, kui Härra Jänesehammas ta käsivarrest oli haaranud.

Kolm meest viskasid lauale mõned rahatähed ja lahkusid. Haley hingas kergendatult.

„Oli see alles olukord,“ ütles ta. „Ma ei teadnud, mida teha. Ta lihtsalt ei lasknud lahti. Ma mõtlesin, kas peaksin karjuma

hakkama, kuid see tundus väga piinlik. Ma ei tahtnud stseeni korraldada.“

Talle appi tulnud mees ei öelnud midagi, vaid astus selle asemel tagasi baarileti juurde ja istus jälle pukile. Haley järgnes talle.

„Aitäh, et mu päästsite,“ ütles ta.

„Stseeni korraldada,“ ütles mees ja võttis õllekannu.

Haley istus ta kõrvale. „Kuidas, palun?“

Mees võttis suure sõõmu ja jäi siis Haleyt üle kannu-
serva jõllitama. „Järgmine kord, kui midagi sellist juhtub, siis korralda stseen. Või veelgi parem – hoia end baaridest eemale.“

Haley käsi tõusis juuksesalku sikutama. Alles siis, kui ta juukseid puutus, meenus talle, et ta oli eelmisel õhtul need lühikeseks lõiganud. Pihani langevate kiharate asemel olid tal nüüd pea ümber lendlevad lühikesed udemed.

Ta silus neid ja noogutas. Hoia end baaridest eemale. See oli tõenäoliselt hea nõuanne. „Ma ei saa seda teha,“ ütles ta ohates. „Veel mitte.“

Mees jõllitas teada. „Kas soovid surma saada?“

Haley naeris. „Ma ei saa surma. Ma pean lihtsalt asjadega paremini hakkama saama.“ Ta nihutas end mehele vähe lähemale ja ütles vaiksema häälega, „Teate, kahe päeva eest polnud ma veel kunagi üheski baaris käinud.“

Päästja vaatas teda uskumatul ilmel.

„Ma tean,“ jätkas Haley. „Ma olen väga ettevaatlikult elanud. See on lausa hale. Mõelda, ma olen ju juba kahekümne viie aastane, aga ma olen siiani elanud nagu nunn.“ Ta kehitas

õlgu. „Mitte et ma katoliiklik oleksin. Me oleme baptistid. Mu isa on meie kiriku pastor.“

Mees ei vastanud. Ta pööras tähelepanu hoopis televiisoris käivale pesapallimängule. Haley uuris tema mõjukat profiili. Mees oli nägus ja karmi moega nagu mehed sigaretireklaamides. Temast õhkus tugevust. Ta tundus olevat keegi, kes inimestele nendega rääkides silma vaatab. See meeldis Haleyle. Mehe tumedad juuksed olid lühikesed.

Haley võttis baariletilt mehe nokkmütsi ja uuris õiguskaitseameti logo. „Kas te olete politseist?“

„Mingil moel.“

„Te olete kindlasti hea politseinik.“

Mees pööras end jälle Haley poole. Haley märkas, et ta silmad on šokolaadipruunid. Mees ei olnud talle veel naeratanud, kuid Haleyle meeldis sellegipoolest tema suu kuju.

„Kuidas kurat sina ometi midagi sellist teada võid?“ küsis mees madala tüdinud häälega.

Haley tõmbus mehe tooni peale natuke pingesse. Vandesõna oli teda ehmatanud. Ta ütles k... Lihtsalt niisama. Haley võis mürki võtta, et mees polnud selle peale mõelnudki, see oli lihtsalt välja lipsanud.

Ühel päeval hakkab ta ise ka vanduma. Ta ütleb hoolimatult vestluses k... ja võib-olla mõne teisegi kergema vandesõna. Kuid see on ka kõik. Isegi vandumisega tuleb piiri pidada, enne kui asi päris inetuks muutub.

Mees viibutas kätt Haley silmade ees. „Oled sa veel kuuldel?“

„Oh, vabandust. Kas te küsisite midagi?“

„Vahet pole.“

Haley pani mehe mütsi jälle letile. „Ma olen Haley Foster.“
Ta ulatas mehele käe.

Mees vaatas kätt pikka aega, aga võttis selle siiski vastu ja surus seda. „Kevin Harmon.“

„Meeldiv kohtuda, Kevin.“

Mees urahtas midagi vastuseks ja pööras pilgu jälle televiisorile.

Haley nihutas end veidi pukil ja uuris ümbrust. Seintel oli mitu spordiplakatit, mõned alkohoolsete jookide reklaamid. Põrand oli määrdunud ja mõned lauadki paistsid väga lappi igatsevat. Peale nurgas istuva väga suurte rindadega naise ei olnud baaris ühtegi teist naisterahvast.

Haley vaatas käekella. Varsti kaheksa. „Miks siin rohkem naisi pole?“ küsis ta.

Kevin ei eemaldanud pilku mängult. „See pole selline koht.“

„Milline koht?“

„Selline koht, kuhu kaaslasega kohtingule tullakse.“

Kas baarid olid ka erinevad? „Kuidas sa seda tead?“

„Ma lihtsalt tean.“

Sellest vastusest ei olnud kuigi palju kasu.

Nende juurde astus baarmen. „Soovite midagi juua?“

Haley vaatas õllekannu letil. Eile oli ta joonud oma elu esimese klaasi valget veini. Kui aus olla, siis ei olnud see talle eriti maitsenud.

„Üks Margarita, palun.“

„Külmutatud või jääkuubikutega?“